

Eglé i la síndria

JOSEP CARNER

Arriben les comares. Rient, fent el cor fort,
es passen una síndria que és la més gran de l'hort;
són llurs marits a vila, i han berenat entre elles,
i juguen a encalçar-se damunt els blats desfets;
mouen gatzara, salten, comencen cantarelles;
va a rodolons la síndria i aixafa els peus distrets.
La posta dessagnada fa tremolar l'herbeta.
Una comare branda la forta ganiveta.
Diu que és Eglé, la dona de l'home tan petit,
que esglaiava les cunyades i bat el seu marit.
-A mi! -fan les amigues, cridant a la vegada.
I, depassant-les totes, Eglé respon irada:
-No sigui la primera tallada de ningú!
A tu, la lluna roja, la llenço en sacrifici,
ara que d'innombrables estels amb el seguici,
vermella com la síndria, somrius a cadascú:
rutlla d'amor que encises casals, camins i brolles,
si ens veus avalotades retorna'ns a raó.
No ens fes l'amor manyagues, seríem unes folles;
si no ens escarrasséssim, o xacra o bé corcó.
És cosa fada el viure quan hom no s'arromanga
per al munyir o el péixer o el batallar amb la fanga;
i si els marits enutgen i els fills donen treballs,
ens cal l'home de casa i ens calen els brivalls.
Tu doncs, tu que amb la teva mirada compassiva
veus que els infants s'adormen i que el marit arriba
del camp, i ens il·lumines la joia del sopar
i alegres la botella posada a refrescar,
demà, que a trenc de dia et reveurem encara,
demana'ns, tafanera, amb ta minvada cara,
si, closes en la fosca, ens remogué en el llit
el plor de la mainada o els besos del marit.

Els raïms immortals

I

El poeta en el cim se sent cantar,
i la vinya daurada que el sol banya
a farbalans alegra la muntanya
i en fi pendís cap a les ones va.
La mar és adormida, el cel és clar;
melangies d'escumes i boirines
damunt la pau de les blavors divines
rellisquen lentes a no cap demà.

II

-Oh Cronos, déu de la vellesa austera,
la barba trista i la mirada errant,
la meva juvenesa palpitant
tu te l'emmenes per la cabellera.
I encara só distret i, com l'infant,
veig la parença que ens amaga el dol,
i, com raïm, per art de mon verol,
em resta mel sota la pell tibant.

III

Aquest raïm, oh Cronos, t'ha plagut;
els grans daurats les teves mans m'arrenquen.
Que trist no és el so de quan es trenquen
en tos queixals movents de senectut!
No vull el lent i desvagat destí
de dar al no-res mon oci inconegut;
val més ésser esclafat i escorregut,
la sang inútil trasmudant en vi.

IV

Cerquem del goig el fàcil escorrim,
la falsedat lluent se'ns encomana,
i, tement cap paraula sobirana,
l'ànima taciturna defugim.

Però tot nèctar en el vas del rim,
duració en perfum i en transparència
es fa en el cup de la completa essència,
amb delits i recances que oprimim.

V

Malenconia al fi de la diada
i cremadissa d'ales dels instants!
Treni garlandes amb els pàmpols blans
i rigui dalt dels carros la gentada.
No em plau corona de tot vent joguina,
sinó deixar, per a no nats humans,
un poc de sol de mos amors llunyans,
clos al celler, colgat en teranyina.

CARNER PUIGORIOL, Josep (1984): *Els fruits saborosos*. Edició i notes d'Esther Centelles. Barcelona: Edicions 62, col·lecció "L'Alzina".